

Marginalized Women in Sangam Literature

Mrs. G.Nagapushpam, Ph.D. Research Scholar, Reg. No.: BDU2320632780541, Department of Tamil, Kunthavai Naacchiyaar Government Arts College for Women, Tanjore, Affiliated to Bharathidassn University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2198-4380>

Dr. P. Thiravidamani, Associate Professor, Department of Tamil, Kunthavai Naacchiyaar Government Arts College for Women, Tanjore, Affiliated to Bharathidassn University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-4002-4847>

DOI: 10.5281/zenodo.19634821

Abstract

The marginalised and oppressed people who are ignored by the centres of power and resources of society are identified as marginalised. The primary objective of this study is to re-read the elements and references of their lives recorded in ancient Tamil literature, starting from Tolkappiyam to Sangam literature, by highlighting these marginalised people, who are oppressed at various levels without any discrimination of caste, religion, or class, and to re-read their life stories and references recorded in ancient Tamil literature, starting from Tolkappiyam to Sangam literature. Literature and history are subjected to multifaceted readings by new theories that emerge over time. In this way, marginal studies that emerged in the post-colonial period are very important. Time, place, social environment, and cultural dominance determine marginalised life. In the Indian social structure, women, Dalits, tribals, nomads, agricultural labourers, and illiterate women are considered marginalised. Unlike the upper class, which is the majority in society, the lower class is unable to access resources such as shelter, food, attire and proper education. Against this backdrop, this study, drawing on contemporary critical theories, explores in detail how the social existence of marginalised women is recorded in ancient Tamil literary works.

Keywords: Marginalised Women, Sangam literature, Tamil Society.

References

- [1] Raja, K. *Tolkappiyam: Porulurai Ezhuththathikaram*. Paavai Publications, Chennai, 2007.
- [2] Balaji. *Natrinai*. New Century Book House, Chennai.
- [3] Aravendan, R. *Kurunthogai*. New Century Book House, Chennai.
- [4] Paramasivan, M. *Akananuru*. New Century Book House, Chennai.
- [5] Munees Moorthy, M. *Kalithogai*. New Century Book House, Chennai.
- [6] Selvarasu, A. *Purananuru*. New Century Book House, Chennai.
- [7] Logeswaran, M. *Ainkurunuru*. New Century Book House, Chennai.
- [8] Magizhendhi, R. *Pathitrupathu*. New Century Book House, Chennai.
- [9] Bhaktavachalam Bharathi. *Panpaattu Maanudaviyal*. Meiyappan Pathippagam, Chidambaram.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) International License.

சங்க இலக்கியங்களில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

திருமதி. கோ. நாக புஷ்பம், தமிழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவேண்: BDU2320632780541,
குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2198-4380>

முனைவர் பொ. திராவிடமணி, இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கலைக்
கல்லூரி, தஞ்சாவூர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-4002-4847>

DOI: 10.5281/zenodo.19634821

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சமூகத்தின் அதிகார மையங்களிலிருந்தும், வளங்களிலிருந்தும் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட அடித்தள மக்களை விளிம்புநிலையினர் என அடையாளப்படுத்தலாம். சாதி, மதம், வர்க்கம் என எவ்விதப் பாகுபாடுகளின்றிப் பல்வேறு நிலைகளில் ஒடுக்கப்படும் இத்தகைய விளிம்புநிலை மக்களில், குறிப்பாக மூன்றாம் பாலினத்தவர் (திருநங்கைகள்) மற்றும் பாலியல் தொழிலாளர்களை 'விளிம்புநிலை மகளிராக' முன்னிறுத்தி, தொல்காப்பியம் தொடங்கி சங்க இலக்கியம் வரையிலான பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள அவர்களது வாழ்வியல் கூறுகளையும் குறிப்புகளையும் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். இலக்கியங்களும் வரலாறும் காலந்தோறும் தோன்றும் புதிய கோட்பாடுகளால் பன்முக வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப் படுகின்றன. அவ்வகையில், பின்காலனியக் காலகட்டத்தில் உருவான விளிம்புநிலை ஆய்வுகள் மிக முக்கியமானவை. காலம், இடம், சமூகச் சூழல் மற்றும் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் ஆகியவையே விளிம்புநிலை வாழ்வியலைத் தீர்மானிக்கின்றன. இந்தியச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்கள், தலித்துகள், பழங்குடியினர், நாடோடிகள், விவசாயக் கூலிகள் மற்றும் கல்வியறிவுற்ற மகளிர் ஆகியோர் விளிம்புநிலையினராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்கு நேர்மாறாக, சமூகத்தில் பெரும்பான்மையினராக உள்ள இவர்கள் அடிப்படை வளங்களான உணவு, உடை, கல்வி உள்ளிட்டவற்றில் உரிய பங்கினைப் பெற முடியாத நிலையில் உள்ளனர். இத்தகையப் பின்னணியில், தமிழின் தொன்மையான இலக்கியப் படைப்புக்களில் விளிம்புநிலை மகளிரின் சமூக இருப்பு எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை தற்காலத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் துணையுடன் இந்த ஆய்வு விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: விளிம்பு நிலை மகளிர், சங்க இலக்கியம், தமிழ் சமூகம்..

முன்னுரை

அடித்தள மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள் ,என பல்வேறு வார்த்தைகளில் பெயர் சூட்டப்படும் ,மக்களை விளிம்பு என்ற வர்க்கத்தின் கீழ் பிரிக்க முடிகிறது. அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என எந்த பிரிவின் கீழ் இருப்பினும் எக்குலத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும், எந்த மதத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும், அங்கே ஒடுக்கப்படுபவர்களை விளிம்பு நிலையின் கீழ் கொணரப்படுகிறது. இதில் குறிப்பாக மூன்றாம் பாலினம் என்று சொல்லக்கூடிய திருநங்கைகள், மற்றும் பாலியல் தொழில் செய்யும் பாலியல் தொழிலாளர்களை விளிம்பு நிலை மகளிராக எடுத்துக்கொண்டு, பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கிய இலக்கியம் வரை, இவர்களுடைய குறிப்புகளை பதிவு செய்வதே இவ்வாய்வாகும்.

விளிம்பு நிலை குறித்து அறிஞர்கள் கருத்து

ஒவ்வொரு கால கட்டத்தில் தோன்றும் அறிவுலகக் கோட்பாடுகள் சமூகத்தினை மாற்றம் பெறச்செய்கின்றன. இலக்கியமும் வரலாறும் இக்கோட்பாடுகளினால் புதிய பரிணாமம் பெறுகின்றன. எனவே, இலக்கியம் காலம்தோறும் பன்முக வாசிப்புக்கு ஆளாவதும் வரலாறும் அத்தகைய மாற்றத்தினை எதிர் கொள்வதும் இயல்பானதாகும். இன்றைய நவீன உலகில் விளிம்பு நிலை ஆய்வின் வருகை பின்காலனிய கால கட்டத்தில் துவங்குகிறது எனலாம். சமூகத்தின் ஓரத்தில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக் குழுக்களாக அவற்றை இனம் காண்கிறார் ஹோமி பாபா எனும் பின் - காலனியத் திறனாய்வாளர். ஆனால் 'காயத்ரி ஸ்பிவாக்' பண்பாட்டு மேலாண்மை குறித்த சொல்லாடல்களை முன்வைக்கிறார். இந்தியாவில் விளிம்புநிலை ஆய்வின் தொடக்கப்புள்ளியாக 1982 - இல் 'ரணஜித் குகா' அவர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட 'Subaltern Studies' எனும் இதழ் அமைகிறது. இது இந்திய வரலாற்றை எழுதிய வரலாற்று ஆசிரியர்களையும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரையும் கடுமையாக உள்ளிட்டவர்களை மையப்படுத்தியது. வரலாற்றினை மீள் ஆய்வு செய்தது. புதிய நோக்கில் வரலாற்றெழுதியல் முறையினைக் கொண்டு வந்தது. அடித்தள மக்கள் ஆய்வு குறித்த ஆய்வுகளும் விவாதங்களும் தொடர்ந்தன. விளிம்பு நிலை மக்கள் எனப்படும் 'Subaltern' எனும் தொடருக்கு மார்க்சியத்தின் அடிப்படையில் சமூக, அரசியல், நிலவியல், பண்பாட்டு மேலாண்மை ஆகிய அதிகார மையத்தில் இருந்து விலகியுள்ள அல்லது விலக்கப்பட்டு தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்த உழைக்கும் மக்கள் திரளின் கூட்டம் என்பதாக அந்தோணி குரோம்சி (1891 - 1937) எனும் இத்தாலி நாட்டு மார்க்சிய அறிஞர் வரையறைப்படுத்துகிறார். இருப்பினும் காலம், இடம், சமூகச்சூழல், பண்பாட்டு, ஆதிக்கம் ஆகியவை சமூகத்தின் விளிம்புநிலை வாழ்வினைத் தீர்மானிக்கின்றன. இந்தியச்சூழலில் பெண்கள், தலித்துகள், மலைவாழ்மக்கள், விவசாயக்கூலிகள், நாடோடி மக்கள், கல்வி கற்கவியலாத மகளிர் எனக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் மேட்டிமைக்குழுவிற்ரு நேர்மாறாக எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களாகவும் சமூக வளங்களில் உரிய பங்கு பெற முடியாதவர்களாகவும் குறைந்த அளவு உணவு, உடை, கல்வி பெற்று வாழும் மக்கள் பிரிவினராக உள்ளனர் எனலாம். விளிம்பு நிலை மக்கள் என்பதற்கு சாதி, செய்யும் தொழில், அரசியல் அதிகாரம், சமூக மேட்டிமை, பொருளியல் நிலை, பண்பாட்டு ஆளுமை ஆகியவற்றுள் ஒன்றோ அல்லது அனைத்து நிலையிலும் தாழ்ந்திருக்கும் அல்லது சமூக கட்டுமானத்தின் ஓரத்தில் இருக்கும் மக்கள் என வரையறை செய்கிறார் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். (2002 : 50)

தொல்காப்பியம்

இலக்கண இலக்கியங்களில் விளிம்பு என்ற வார்த்தை நேரடியாக பயன்படுத்தவில்லை இருப்பினும், அக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த அடித்தள மக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின், சமூக நிலைகள் தொழிலை அடிப்படையாக வைத்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது. தமிழ் இலக்கணத்தில் பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் பேடி, (திருநங்கை) பரத்தமை இருவரையும் விளிம்பு நிலை மகளிராக கருதப்படுகிறது.

பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலை கிளவியும் (தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம், 487)

பெண்ணின் தோற்றத்தைக் கொண்ட ஆணின் குண நலனங்களையும், ஆணின் தோற்றத்தை கொண்ட பெண்ணின் குண நலனங்களையும் கொண்டவர்களை குறிக்கிறது, அதாவது திருநங்கை மட்டும் கிடையாது திருநம்பியை பற்றிய கருத்துகளும் இடம்பெறுகிறது.

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி

ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே. (தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம், 495)

ஆண்உருவத்துடன் இருந்து பெண் தன்மையை உடைய பேடிஆண் பாலாக ஏற்கப்படமாட்டாது. பெண்ணாக கொள்ளப்படும் பேடி வந்தாள், என்று கூறவேண்டும், உருவத்தில் ஆணாக இருந்தாலும் அவர் ஆண்பாலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டார் உளவியல் ரீதியாக பெண்ணாக இருப்பதால் பெண்ணாகவே கருதப்படுகிறார், என்று தொல்காப்பியர் என் இந்நூற்பாவில் சுட்டுகிறார். தொல்காப்பியத்தில் திருநங்கைகள் குறித்தகருத்துகள் அக்காலத்தில் இருந்தபாலின தன்மையையும் திருநங்கைகள் பற்றிய புரிதலும் இடம்பெறுகிறது. இதன் மூலம் காலங்காலமாக திருநங்கைகள் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறுவதை அறிய முடிகிறது.

பரத்தமை

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே பரத்தமைதோன்றியிருக்கக்கூடும்.பரத்தையர் என்பவர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பத்தையும் பொருளையும் விரும்பி ஒருவரிடம் செல்லும் பெண்கள் ஆவார். இவர்கள் ஒருவரிடத்தும் தங்காத் தன்மை உடையவர்கள். தமிழ் சமூகத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றி, பணத்திற்காகவோ, பொருளுக்காகவோ, உடலுறவு கொள்ளுகின்ற செயலை பரத்தமை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பரத்தையர்கள் பல ஆண்களுக்கு பொதுவாக இருப்பதால் பொது மகளிர் என்றும், திருமணம் செய்யாத காரணத்தினால் வரவின் மகளிர் என்றும், பொருளை மட்டும் நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதால் பொருட் பெண்டிர் என்றும், இறைவனுக்கு அடியவர் ஆகி சேவை செய்வதால் தேவரடியாள் என்றும், தன் பெண்மையை விலைக்கு விற்பதால் விலை மகள் என்றும், இவ்வாறு பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் பரத்தமை

பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்

நீ தகன்று உரையார் என்மனார் புலவர்

பரத்தையர் பிரிந்த காலையான. (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரக் கற்பியல், 46)

பூப்பு என்பது பெண்ணுக்குரிய மாதவிடாய்காலம்மாதவிடாய் தோன்றி மூன்று நாள் கழித்த பின்பு,அன்றிலிருந்துபனிரெண்டுநாளும் தலைவன் தலைவியை, விட்டு நீங்க மாட்டான். தலைவி மாதவிடாய் காலத்திற்கு முன்பு தலைவன் பரத்தையோடு கூடியிருந்தான் என்ற தகவல் மற்றும் பெண்களுக்கான குழந்தை பெற்றுக்கான காலம் என்ற அறிவியல் முறையும் இதிலிருந்து புலப்படுகிறது.

பரத்தை பிரிவு

பரத்தை வாயில் நால்வருக்கும் உரித்தே

நிலந்திரிபினஃறது என்மனார் புலவர் (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சூத்திரம் 220)

பரத்தையர் பிரிவு என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், என்ற நான்கு நிலத்தவருக்கு உரியது என்கிறது தொல்காப்பியம்.

தலைவி பரத்தமையை ஏற்றல்

கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தமை ஏத்தினும்

உள்ளத்து ஊடல் உண்டு என மொழிப. (தொல்காப்பிய பொருளியல், 229)

திருமணத்திற்கு பிந்தைய காலகட்டத்தில் அதாவது கற்பு வாழ்கை என்று கருதப்படும், காலத்தில் தலைவி உலக இயல்பினை கருதி தலைவனுடைய புறத்தொழுக்கத்திற்கு உடன்படுகிறாள், இருப்பினும் தலைவியின் உள்ளத்தில் ஊடல் நிகழ்கிறது. இதன் மூலம் பரத்தமை என்பது உலக இயல்பாக கருதப்பட்டுள்ளது.மனதளவில் தலைவி பரத்தமையை ஏற்றுக்கொள்கிறாள் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

பரத்தையர் படும் துன்பத்தை தலைவி உணர்ந்திருப்பது

தம் உறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும்

மெய்மையாக அவர்வயின் உணர்ந்தும்

தலைத்தாட் கழறல் தம் எதிர்ப்பொழுது இன்றே

**மலிதலும் ஊடலும் அவை அலங்கடையே (தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
பொருளியல், சூத்திரம்-38)**

தலைவனால் பரத்தைப் பட்ட துன்பத்தை தலைவியிடம் கூறியிருப்பால், பரத்தையின் துன்பநிலையை தலைவி உணர்ந்து வைத்திருப்பாள் இருப்பினும் தலைவன் நேரில் வரும்பொழுது அது பற்றி எதுவும் பேச மாட்டாள். இதன்மூலம் தலைவியும் பரத்தையும் பேசியிருக்கின்றனர், தலைவனால் பரத்தையும் துன்பப்பாடுகிறாள், தலைவிக்கு விதிக்கப்பட்ட ,கட்டுப்பாடுகளும் நிபந்தனைகளும் பரத்தைக்கும் விதிதிருக்கிறாள் என்பது இதன் மூலம் புலப்படுகிறது. இவ்வாறாக பரத்தை குறித்த தகவல்கள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறுகிறது அது மட்டுமின்றி, என் மனார் புலவர், என்ற வரிகளில் இருந்து தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் பரத்தமை என்பது பொதுவாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக அமைந்துள்ளது என்பதை உணர முடிகிறது.

அகநானூற்றில் திருநங்கை பாரத்தை பற்றிய செய்தி

என் எனப்படும்கொல் தோழி! நல் மகிழ்ப்

பேடிப் பெண் கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப... (அகநானூறு, பாடல் எண். 206)

தலைவன் பரத்தையோடு கூடி விட்டு வந்திருக்கிறான் கோவத்தின் உச்சத்தில் இருந்த தலைவி பேடி பெண் கொண்டு என்று சொல்லி தலைவனை திட்டி உரைக்கிறாள். அதாவது இழிவான சொல்லாக பேடி என்ற வார்த்தை இருந்திருக்கிறது. எனவே, அகநானூற்றில் திருநங்கை பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும், பாரத்தை பற்றிய பதிவுகளும் உளவியல் மாற்றத்தால் மூன்றாம் பாலினமாக இருக்கும் திருநங்கைகளும் பரத்தைகளும் ஒரே மாதிரியாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதை அகநானூறு வழி அறிய முடிகிறது .

பரத்தையை புறம்கூறுதல்

பரத்தமை ஒழுக்கம் என்பது சங்க இலக்கியங்களில் இயல்பாக நடந்த நிகழ்வு தலைவியை விட்டு பரத்தையிடம் சென்ற தலைவன், தலைவன் தன்னிடம் வராததற்கு காரணம் பரத்தை தான், என தலைவி பரத்தையை புறம் கூறுவதாக அமைவது இப்பாடல்,

கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்

பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி

யாமஃ தயர்கம் சேறும் தானஃது

அஞ்சுவ துடையள் ஆயின் வெம்போர்

நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி

முனையான் பெருநிரை போலக்

**கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே. (குறுந்தொகை, மருதத் திணை - பரத்தை
கூற்று,- பாடல்-80)**

தலைவன் பரத்தையோடு வாழ்ந்து வருகிறான் இதை அறிந்த தலைவி கோபமுற்று, பரத்தையை புறம் கூறுகிறாள். பரத்தை தலைவி தன்னை புறம் கூறினாள் என்ற செய்தி அறியப்பட்டதும் தலைவனும், நானும் நீர் துறையில் குளிக்க செல்கிறோம், தலைவிக்கு வலிமை இருந்தால் தலைவனை என்னிடமிருந்து பிரிக்க சொல் என்ற தகவலை தலைவிக்கு செல்கின்ற விதத்தில் தகவலை தெரிவிக்கிறாள். பரத்தமையை தேடி சென்றது தலைவன் இருப்பினும் தலைவி பரத்தையை தான் குறை கூறுகிறார் சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு பெண் (தலைவி) தலைவன், பரத்தை இருவரும் மீது தவறு இருப்பினும், பரத்தை என்ற ஒரு பெண் மீது மட்டுமே தவறை சுமத்துகிறாள். இதன் மூலம் பரத்தமை என்ற விளிம்பு நிலை மகளிரின் நிலை அறியப்படுகிறது.

பொய்கை யாம்ப லணிநிறக் கொழுமுகை

வண்டுவாய் திறக்குந் தண்டுறை யூரனொடு

இருப்பி னிருமருங் கினமே கிடப்பின்

வில்லக விரலிற் பொருந்தியவன்

நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே. (நல்லகருந்தொகை, பரத்தை கூற்று, 370)

தலைவன், என்னை (தலைவி) தேடி வந்திருப்பார். இருப்பினும் பரத்தை தான் தலைவனை விடாமல் வைத்திருக்கிறாள். என்று தலைவி கூறியதாக, அறிந்த பரத்தை தலைவன் பரத்தையாகிய என்னிடம் வருவதும், வராமல் இருப்பதும், அவர் (தலைவன்) விருப்பம் என்றுகிறாள். எந்த ஒரு தகவலையும், தலைவியிடமும் பரத்தையிடமும் தகவலை தெரிவிக்கும் இடத்தில் தோழி என்ற கதாபாத்திரம் அமைகிறது. இதன் மூலம் பரத்தை என்றாலே தனக்குத் தேவையானதை தக்க வைத்துக் கொள்ளும் ஒரு மனநிலையில் உள்ள கதாபாத்திரம். என்பது இப்பாடலின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது,

தலைவன்தலைவிக்குதாது அனுப்புதல்

ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாமல்

செவ்வீ மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்

துறைஅணிந் தன்றவ ரூரே யிறையிறந்

திலங்குவளை ஞெகிழ்ச் சாஅய்ப்

புலம்பணிந் தன்றவர் மணந்த தோளே. (குறுந்தொகை, மருதத் திணைப் பாடல், பாடல்: 50)

பரத்தையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், தலைவன். தன் தலைவியோடு வாழ விரும்பி எண்ணி தூது அனுப்புகிறான். தலைவியோ தலைவனுக்கு அவருக்கு (தலைவனுக்கு) பிடித்தமான இடத்தில் மிகவும் இன்புற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். நானோ அவரின் அன்பை எதிர் பார்த்து உடல் மெலிந்து, வருந்தி இருக்கிறேன். என தலைவியின் ஏக்கத்தை, இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

பரத்தையை பழித்து கூறுதல்

தண்பெரும் பவ்வம் அணங்குக தோழி

மனையோள் மடமையிற் புலக்கும்

அனையே மகிழ்நற்கியா மாயினம் எனினே. (குறுந்தொகையின், பாடல் – 164)

தலைவி தன்னை (பரத்தை) பழித்து கூறுகிறார். என்பதை அறிந்த பரத்தை, தலைவியின் தோழியின் காதில் கேட்குமாறு தலைவிக்கு, நான் எந்தத் தீங்கும் விளைவிக்கவில்லை. தலைவன் தான் தன்னை தேடி வந்தார் தலைவிக்கு நான் தீங்கு விளைவித்திருந்தால், நான் வணங்கும் கடல் தெய்வம் என்னை வருத்தும் என்று உளம் வருந்தி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. இப்பாடலின் மூலம் பரத்தை என்பவளின் அக நிலையும், தீர்ந்து நினைக்காத அவளின் உணர்வும் வெளிப்படுகிறது.

ஐங்குறுநூறில் புலவிப்பத்து

மனைவியை பிரிந்து பல நாள் பரத்தையோடு வாழ்ந்த தலைவன் மீண்டும் மனைவியிடம் வருகிறான் மனைவியின் ஊடலின் வெளிப்பாடு புலவிப்பத்து என்னும் பத்து பாடல்களில் அமைந்துள்ளது.

தன்சொல் உணர்ந்தோர் மேனி

பொன்போல் செய்யும் ஊர்கிழ வோனே... (ஐங்குறுநூறு, பாடல் 41)

முதலை தான் முட்டையிட்டு பொரித்த குஞ்சுகளை தானே உட்கொள்ளும் குணம் கொண்டதாம், அப்பேர்ப்பட்ட ஊரில் வாழும் தலைவனின் குணமும் அப்படித்தானே இருக்கும், நானும் இங்கு உடல் மெலிந்து காணுகிறேன் தலைவனோ பரத்தையோடு வாழ்ந்து விட்டு வருகிறான் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது மேலும் முதலியையும் தலைவனின்

குணத்தையும் ஒப்புமைப்படுத்தி இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தலைவனை உணரச்செய்தல்

பரத்தையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தலைவனுக்கு தலைவியின் நிலையை அறியச் செய்தல்,

துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும்

வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊர

தஞ்சம் அருளாய் நீயேநின்

நெஞ்சம் பெற்ற இவளுமார் அழுமே. (ஐங்குறுநூறு, மருதத் திணை, பாடல் -50)

நீ இங்கு என்னிடம் (தலைவி) வந்து விட்டால், உன் துணை இல்லாமல் நீ கொடுக்கும் செல்வம் இல்லாமல், பரத்தை வருந்துவாள் இந்த நிலையைக் கண்டு எனக்கும் (தலைவி) வருத்தமாக இருக்கும் என்பதை கூறி தலைவியின் நிலையை அறிய செய்வதாக இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகையில் புலனாடுதல்

பரத்தையை தழுவி விட்டு தலைவியை தேடி வரும் தலைவனின் நிலையை ஊடல் கொண்ட தலைவி, தலைவனை பொய் கோபம் செய்வது போல அமைகிறது.

பொதுக் கொண்ட கவ்வையின் பூ அணிப் பொலிந்த நின்

வதுவை அம் கமழ் நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை... (கலித்தொகை, மருதக்கலி, பாடல்-66)

உன்னை நினைத்து என் (தலைவி) மெல்லிய தேகம் இன்னும் மெலிந்து விட்டது. நீயோ உனக்கு பிடித்த உன் துணையோடு (பரத்தை) நீராடி விட்டு வருகிறாய் உன் தேகமெல்லாம் அவளின் மனமே வீசுகிறது, அப்பேற்பட்ட நீ இந்த வைகறை பொழுதிலே எதற்காக வந்திருக்கிறீர், என்று தலைவி ஊடல் கொள்வதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

வேட்டோர் திறத்து விரும்பிய நின் பாகனும்,

'நீட்டித்தாய்' என்று, கடாஅம், (கலித்தொகை, மருதக்கலி, பாடல்-66)

உன் அன்பு மழையை பெற்றவள் நான், இருப்பினும் இப்பொழுது உன்னால் விரும்பப்பட்டவள் பரத்தை, அவளிடமே செல் என்று முன்னர் நிகழ்ந்த காதலின் வெளிப்பாட்டை உணர்ந்து தற்பொழுது தலைவன் பரத்தையிடம் இருந்ததை கூறி தலைவி வருத்தப்படுவதாக அமைகிறது.

பத்துப்பாட்டில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் பாணர்கள், பொருநர்கள், விறலியர், கூத்தர்கள், போன்றோர் கலைத்தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தியவர்கள் மேலும் வள்ளல்களிடம் சென்று தங்களது புலமையை நிரூபித்து பரிசு பெற்று வாழ்ந்தவர்கள், பொருளாதார நிலையில் பின் தங்கியவர்கள் என்ற அடிப்படையில் இவர்கள் விளிம்பு நிலை மக்களாக கருதப்படுகின்றனர்.

விறலியர்

எண் வகை மெய்ப்பாடுகளையும் புலப்படுத்துபவர்களை விறலி என்றும், பாணர்கள் கூட்டத்தில் முக்கியமாக இடம் பெறும் கலைஞர்களில் ஒருவர் விறலியர். இவர்கள் அக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் திறம்பட கலைஞர்கள் எனவே விறலியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். மேலும், இவர்கள் ஆடல் பாடல் கலைகளில் சிறந்து விளங்கக் கூடியவர்கள். இவர்கள் பாணர்களோடு இணைந்து பாலை நிலம் வழியாக வருவதை மென்மையாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் சிறுபாணாற்றுப்படை பாதாதி கேசமாகவும், கேசாதி பாதமாகவும் வர்ணிக்கிறது.

ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழுகுகொண்டு அருளி

நெய்கனிந்து இருளிய கதுப்பின் கதுப்புஎன
மணிவயின் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்...

...மடமான் நோக்கின் வாள்நுதல் விறலியர்
நடைமெலிந்து அசைஇய நல்மென் சீறடி

கல்லா இளையர் மெல்லத் தைவரப் (சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள்-13-18)

கூந்தல் நுதல், கண், பார்வை, எயிறு ,முலை தொடை, ஓதி, அடி,சுணங்கு, போன்ற உறுப்புகளை பல்வேறு உவமைகளில் சிறுபாணாற்றுப்படை சிறப்பாக வர்ணித்துள்ளது. மேலும், பாலை நிலமான மணலும் மணல் சார்ந்த இடத்தை பாணர்களோடு சேர்ந்து கடந்து வரும் விறலியர்களின் பாதத்தை தம் தொழிலை தவிர கல்வி அறிவு இல்லாத இளைஞர்கள், வலியைப் போக்க மென்மையாக வருடி விடுவார்கள்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

நீதி நூல்களில் பெரும்பாலும் நேரடியாக விளிம்பு நிலை மகளிரை குறிப்பிடப்படவில்லை, இருப்பினும் சம உரிமை கொடுக்கப்படாத மக்களின் நிலை, எக்குலத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும் பெண் என்றாலே அடிமை, குறிப்பாக திருநங்கைகள் என்று அழைக்கப்படும் பேடிஎன்பவர்களின் வாழ்க்கை நிலைகுறித்தும், இங்கே விவரிக்கப்படுகிறது. எனவே இவர்களை விளிம்பு நிலை மகளிரின் அடிப்படையாகக் கொண்டு இங்கே ஆராயப்படுகிறது.

திருக்குறளில் பேடி

“தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை” (குறள்-614) முயற்சி இல்லாதவர்கள் போர்க்களத்தில் படையை கண்டதும் பயந்து பேடியிடம் வாளை கொடுத்து விட்டு நிற்பது போன்று, என்கிறது வள்ளுவம் இதன் மூலம் பேடி என்றால் முயற்சி இல்லாதவர்கள் அஞ்சுபவர்கள் என்ற பொருளிலே குறிப்பிடப்படுகிறது. “பகை அகத்து பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து” (குறள்-727) நன்கு படித்தவன் அவையிலே அஞ்சும் போது, அவன் கற்ற நூல்கள் எல்லாம் போர்க்களத்தில் பேடியிடம் உள்ள கூர்மையான வாளை போன்றது, கல்வி அறிவு இல்லாதவன் அஞ்சுவான் என்றும் அவன் திருநங்கைக்கு ஒப்பாவான் என்றும் கல்வி அறிவு இல்லாதவனை திருநங்கையோடு ஒப்பிட்டு இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறளில் வரைவில் மகளிர்

எல்லை வகுத்துக் கொள்ளாத பெண்களை வரைவில் மகளிர் என்பர்.திருக்குறளில் பொருட்பாலில் வரைவில் மகளிர் என்று அதிகாரத்தில் பத்து பாடல்களும் பரத்தையை சுட்டுகிறது. “அன்பின் விழையார்யார் பொருள் விழையும்” (குறள்-911) உண்மையான அன்பை செலுத்தாமல் பொருளை மட்டுமே விரும்பக்கூடிய பெண்கள் பொருள் பெண்டிர் என்கிறது. “பொருட்பெண்டிர் பொய்மை முயக்கம் இருட்டறையில்” (குறள்-913) பொருளைக் கொடுப்பவரை விரும்பாது பொருளை மட்டும் விரும்பக்கூடிய பெண்ணை பொது மகளிர் என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின்பொதுஉண்பர்

நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு. (குறள்-1311)

தலைவனுடைய மார்பை எல்லா பெண்டிரும் பார்த்து மகிழ்கின்றனர். ஆகவே எல்லாரையும் ரசிப்பது பரத்தை குணம் என்றும், தலைவனின் மார்பை பரத்தையோடு ஒப்பிட்டு இனி நான் மார்பை நெருங்க மாட்டேன் என்று தலைவி கூறுவது போல் அமைகிறது. நீதி நூல்களில் உலகப் பொதுமறை என்று அழைக்கக்கூடிய, திருக்குறளில் திருநங்கைகள் மற்றும் பரத்தமை குறித்த தகவல்கள் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் இழிவானவர்களாகவே உலகப் பொதுமறை கூறுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நாலடியாரில் மூன்றாம் பாலினம்

அலி என்பது திருநங்கையை குறிக்கின்றசொல்,

வலியால் பிறர்மனைமேல் சென்றாரே இம்மை

அலியாகி ஆடியுண் பார். (நாலடியார் 85)

இப்பிறப்பில் வலிமை என்ற பெயரில் பிறர்மனைவியிடம் சென்றவர் அடுத்த பிறப்பில் அலித்தன்மையோடு வாழ்வார் என்கிறது நாலடி. பிறர் மனைவியை நாடுகின்றவருக்கு மிகப்பெரிய தண்டனை அலியாக பிறப்பது என்று நாலடியார் சாபத்தின் அடிப்படையில் திருநங்கையை குறிப்பிடுகிறது.

நாலடியில் பொது மகளிர்

ஆலும் வேலும் பள்ளக்குறிது நாளும் ரெண்டும் சொல்லுக்குறுதி என்று சிறப்பிக்கப்படும் நாளடியாரில் காமத்துப்பால் இயலில் பொதுமகளே என்ற அதிகாரத்தின் வழி பரத்தையின் நிலையை இங்கே சுட்டப்படுகிறது.

விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்

துளக்கற நாடினவே றல்ல; (நாலடியார் 371)

விளக்கின் ஒளியும் பொது மகளிரின் அன்பும் இங்கே ஒப்பிடப்படுகிறது ஏனென்றால் விளக்கின் ஒளி எண்ணெய் வற்றியதும் நீங்கும். பொது மகளிர் என்று அழைக்கக்கூடும் பரத்தை கைப்பொருள் நீங்கியதும் விலகிச்செல்வார், இவ்விடத்தில் வேசையர் என்பது பரத்தை குறிக்கக்கூடிய சொல்லாக இடம் பெறுகிறது. “அங்கோட்டு அகல் அல்குல் ஆயிழையாள் நம்மோடு” (நாலடியார் 372) இவ்விடத்தில் இழையால் என்பது பொதுமகளிர் என்று அழைக்கப்படும், பரத்தையை சுட்டப்படுகிறது. மிகுதியாக அணிகலன்களை வைத்திருந்த போது என்னை விட்டு ஒரு கணம் பிரியாது மலை மீது ஏறி இறந்து விடுவோம் என்று கூறினாலும் அருகிலே இருந்தால், பொருள் தீர்ந்த பின்பு காலில் வாத நோய் வந்தது போன்று அழுது நடித்து என்னை விட்டு விலகிச் செல்கிறாள், என்று பொருளுக்காக மட்டுமே பொது மகளிர் இருக்கிறார்கள், என்று இங்கே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திரிகடுகத்தில் கணிகையர்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நீதி நூல்களில் ஒன்றான சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி மூன்று மருந்து பொருட்களையும் ஒருசேர நன்மை பயக்கும் .அதுபோல மூன்று நற்கருத்துக்களை ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் விளக்கக்கூடிய நல்லாதனார் எழுதிய திரிகடுகத்தில் கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது. அதாவது,

தோள்வழங்கி வாழும் துறைபோல் கணிகையும்

நாள்கழகம் பார்க்கும் நயமிலாச் சூதனும்

வாசிகொண் டொண்பொருள் செய்வானும் - இம்மூவர்

ஆசைக் கடலுள் ஆழ்வார். (திரிகடுகம், பாடல்-81)

1. பணத்திற்காக யாருடைய தோளையும் தழுவக்கூடிய கணிகையர் 2. நாள்தோறும் சூதாடும் சூதாட, 3. வட்டிக்கு கடன் வாங்கி பொருள் வாங்குபவர், இந்த மூவரும் ஆசை என்னும் பெருங்கடலில் மூழ்குவார் என்கிறது. இதில் முதலில் கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது.

ஆசாரக்கோவையில் வேசியர்

ஆசாரம் என்றால் ஒழுக்கம். ஒழுக்கத்தை கோர்வையாக சொல்லக்கூடிய நீதி நூல்களில் ஒன்றான, ஆசாரக் கோவையில் வேசியர் என்று சொல்லக்கூடிய கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது.

வண்ண மகளிர் இடத்தொடு தம்மிடம்

ஒள்ளியம் என்பார் இடங்கொள்ளார் தெள்ளி

மிகக்கிழமை உண்டெனினும் வேண்டாவே பெண்டிர்க்

குவப்பன வேறாய் விடும். (ஆசாரக்கோவை, 82)

அறிவுடையவர்கள், தங்களுடைய இருப்பிடத்தை, முகப்பூச்சி செய்து கொண்டு தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டு, வாழும் வண்ண மகளிர் இருக்கும், இடத்தில் தன்னுடைய இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள், என்கிறது ஆசாரக்கோவை. ஏனென்றால், குடும்பப் பெண்களின் மனநிலையும் மாறிவிடும். எனவே, எவ்வளவு வசதியான இடமாக இருந்தாலும் அவ்விடத்தில் தங்கக்கூடாது என்கிறது ஆசாரக்கோவை.

சிறுபஞ்சமூலம்

கண்டங்கத்திரி, சிறுவழுதுணை, சிறுமல்லி, ஐந்து வேர்கள் உடலுக்கு எவ்வளவு நன்மையோ, அது போல ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஐந்து நற்கருத்துக்களை கொண்ட நீதி நூல் தான் சிறுபஞ்சமூலம்.

பூவாதாள் பூப்புப் புறங்க்பொடுத்த தாளிலிங்கி
ஓவாதான் கோல மொருபொழுதுங்-காவாதாள்
யார்யார் பிறர்மனை யாளுள்ளிட்டில் வைவரையுஞ்
சாரார் பகையோற் சலித்து. (சிறுபஞ்சமூலம், 41)

பூப்பு எய்தாதவர்கள், பூப்பு நிலையை தாண்டியவர்கள், தவம் செய்யக்கூடிய பெண்கள், எப்பொழுதும் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும் பெண்கள், தன் கற்பை காத்துக் கொள்ளாமல் பிறரோடு இன்பம் கொள்ளும் பெண்கள், இந்த ஐவகை பெண்களையும் பகைவர்கள் போல் பாவிக்க வேண்டும் என்கிறார் காரியாசான்.

கொல்லான், கொலை புரியான், பொய்யான், பிறர் பொருள்மேல்
செல்லான், சிறியார் இனம் சேரான், சொல்லும்
மறையில் செவி இலன், தீச் சொற்கண் மூங்கை, -
இறையில் பெரியாற்கு இவை. (ஏலாதி, 19)

பிற உயிரைக் கொல்லாமல் இருக்க வேண்டும், பொய் கூறாமல் இருக்க வேண்டும், பிற ஒருவரின் பொருளை விரும்பாமல் இருக்க வேண்டும், கோள் செய்யாதவனாக இருக்க வேண்டும், என்று கணிமேதாவியார் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐந்திணை எழுபதில் பரத்தையிடம் சென்ற தலைவன் பற்றி தலைவி கூறுவது

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை, திணைக்கு பதினான்கு பாடல்கள் விதம், மொத்தம் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது. ஐந்திணை எழுபதில் தன்னுடைய கணவனை பற்றி மனைவி உரைக்கிறாள்,

காதலின் தீரக் கழிய முயங்கன்மின்
ஓதம் துவன்றும் ஒலிபுனல் ஊரனைப்
பேதைப்பட்ட டேங்கன்மின் நீயிரும் எண்ணிலா
ஆசை ஒழிய உரைத்து. (ஐந்திணை எழுபது, 52)

இவர் எனக்குறியவர் அல்ல .ஊராருக்கு உரியவர் அதாவது பரத்தைக்கு உரியவர். அவரை யாரும் தழுவ வேண்டாம், தலைவன் ஏமாற்றி விடுவார், பிறகு என்னைப்போல் பேதமையால் ஏங்க வேண்டும் என்கிறாள் தலைவி. தலைவன் தலைவியை விட்டுவிட்டு பரத்தையோடு சென்றிருக்கிறார், தலைவி இத்தனை அறியாமையால் தலைவனை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கிறாள் என்கிறார் மூவாதியார். மேலும்,

உண்ணாட்டம் சான்றவர் தந்த நசையிற்றென்
றெண்ணார்க்குக் கண்ணோட்டம் தீர்க்குதும் என்றெண்ணி
வழிபாடு கொள்ளும் வளவயல் ஊரன்
பழிபாடு நின்மேலது (ஐந்திணை எழுபது, பாடல்-53)

மருத நிலத்தில் வாழும் என் தலைவன் கனிகையறையே வழிபட்டு வாழ்ந்து வருகிறார், அதேபோல்தான் உங்கள் கணவரும் இருப்பார், என்று மனைவி, பிற பெண்களையும் எச்சரிப்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

திணைமாலை நூற்றைம்பதில் பரத்தை

ஐந்திணையின் ஒழுக்கங்களை கோவையாக அமைத்து மாலை போல தந்ததால் திணைமாலை என்றும். பாடல் எண்ணிக்கையால் நூற்றைம்பது என்றும் பெயர் பெற்றது, ஏலாதியை எழுதிய கணிமேதாவியார் இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

செந்தாமரைப் பூ உற நிமிர்ந்த செந்நெல்லின்

பைந்தார்ப், புனல்வாய்ப் பாய்ந்து ஆடுவாள் அம் தார்

வயந்தகம் போல் தோன்றும், வயலூரன் கேண்மை

நயந்தகன்று ஆற்றாமை நன்று (திணைமாலை நூற்றைம்பது, பாடல்-128)

ஆற்று நீரில் குதித்து விளையாடும் பரத்தையோடு விளையாடும் மருத நிலத்து தலைவனின் நட்பை காட்டிலும் துன்பத்தோடு வாழ்ந்ததே நன்று என்று தலைவி தனக்குத்தானே ஊழல் கொள்வது போல அமைகின்றது. அதாவது மரத்தையோடு இருக்கும் தலைவனை காட்டிலும் துன்பமே மேல் என்று தலைவி கூறுவது போல் அமைகிறது.

தொகுப்புரை

சகரம் என்ற வார்த்தை மொழிக்கு முதலாக வராது என்கிறது தொல்காப்பியம். இருப்பினும் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடையே சங்க இலக்கியம் என்று தொகுக்கப்பட்ட நூல் சங்க இலக்கியமாகும். என்னுளை அகம் புறம் என்று இரண்டாகப் பிரித்து அகமும் புறமும் கலந்தது, என்ற அடிப்படையிலும் பிரிக்கப்பட்ட நூல் தான் சங்க இலக்கியம். இந்நூல் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டை விளிம்பு நிலை என்ற வார்த்தையின் கருவை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு விளக்குவதாக அமைகிறது. ஒதுக்கப்படுவதும், புறக்கணிக்கப்படுவதும், மனிதனின் மனநிலையை மையமாகக் கொண்டு திகழ்கிறது. நாகரீகம் பண்பாடு நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சி அடைந்தாலும் மன மனிதனின் மனம் இன்னும் பக்குவப்படவில்லை எனலாம். அதனால் தான் விளிம்பு நிலை என்று மனிதன் மனிதனையே பிரிக்கிறான் சங்க இலக்கிய நூல்களான பதினெண்மேற்கணக்கு பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை மையமாகக் கொண்டு விளக்குவதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

குறிப்புகள்

- [1] முனைவர் கி. இராசா. தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம். பாவை பப்ளிகேசன், சென்னை, 2007.
- [2] முனைவர் பாலாஜி. நற்றிணை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [3] இரா.அறவேந்தன். குறுந்தொகை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [4] முனைவர் மா. பரமசிவன். அகநானூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [5] முனைவர் மு. முனீஸ் மூர்த்தி. கலித்தொகை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [6] முனைவர் அ. செல்வராசு. புறநானூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [7] முனைவர் ம. லோகேஸ்வரன். ஐங்குறுநூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [8] முனைவர் இரா. மகிழேந்தி. பதிற்றுப்பத்து. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [9] பக்தவச்சலம் பாரதி. பண்பாட்டு மானுடவியல். மெய்யப்பன், பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.